

UŽ to bude rok...

Pamatujete? Bylo těsně před válkou. Ukrajina ostřelovala Doněck a 75% dotázaných nevěřilo, že by Rusko mohlo na Ukrajinu zaútočit. V televizi se to hemžilo projevy všech možných státníků, kteří mluvili o míru, ale někde v zákulisí se už všechno chystalo na střet. Vojska už byla v pohybu a čekalo se na Putina, jak se nakonec rozhodne. Já jsem právě před rokem psal, že se podle mého soudu situace uklidňuje a že je pro Putina nejvýhodnější jen pokračovat v manévrech kolem ukrajinských hranic. Situace se neuklidňovala, byl to jen klid před bouří.

Pak to přišlo... Vpád ruských vojsk, desetitisíce běženců na hranicích, prudce rostoucí ceny pohonných hmot, kolony vozidel jedoucí směrem na východ, aby se podílely na zvládnutí uprchlické vlny, nabídky na ubytování Ukrajinců v domácnostech... a všeobecné očekávání, že válka bude krátká. Jedni čekali, že Ukrajina vyzbrojená Západem brzy zvítězí, druzí zase čekali, že Rusko Ukrajinu hravě obsadí.

Když si dneska chronologicky vezmete, jak se vyhlašovaly sankce, jak se prováděla opatření na pomoc uprchlíkům a jak se řešila vojenská pomoc na Ukrajinu, tak je to jak ohnivým písmem. Válka bude

krátká. Podle toho také jel henten oficiální mediální narativ. Rusům dochází lidi, municie, jídlo, tanky, rakety, součástky, nafta... ještě pár dalších svatých Javelinů a HIMARSů a vítězství bude naše.

Nevím, jak se na to dívali v Moskvě, jestli měli podobné tendence, ale podle všeho jim nakonec dočasně došli jen lidi. V září... na jeden měsíc. To měla Ukrajina svojí hvězdnou hodinu. Ale pak přišla rasputica a v zimě už vypadala situace na bojišti zase úplně jinak.

Podle mě se jako nejstrašnější věc této války ukáže to, že Západ dokázal přesvědčit sám sebe i Ukrajinu, že v této válce může vyhrát. Tohle je i po roce války pořád stejné. Rusko je už už skoro na kolenou a stačí ještě chvíli vydržet a dodat ještě trochu zbraní.

Najděte mi někoho, kdo od začátku tvrdil, že to bude dlouhá válka. Toho bychom měli poslouchat. Kdokoliv, kdo dokázal v únoru a březnu říci, že válka může trvat roky a půjde o válku opotřebovavací. To je náš člověk. Z našich předválečných úvah se totiž nevyplnilo vůbec nic. Z úvah našich pravdomluvných médií také ne. Vojenští „experti“ se ukázali být na stejné úrovni jako jeden obskurní Vidlák. Rozdíl byl jen v tom, že já na svých tezích nelpím a když se ukáží chybné, zbavuju se jich.

Za mě je to Dominik Ticháček, který od začátku říkal, že Rusům jde o něco jiného, než dobýt Kyjev. Tvrdil, že ruská strategie je rozložena do tří fází. Nejprve zabrat za každou cenu co největší kus ukrajinského území, aby se válka vedla tam. Což bude trvat šest až osm týdnů. Pak bude následovat fáze konsolidace fronty, příprava logistických tras, taktická racionalizace bojiště, případně zkrácení fronty. To bude trvat šest až devět měsíců. A pak bude následovat fáze setrvalého ničení ukrajinských sil, která nemá žádné časové ohraničení. Taktika vykusování. Dělostřelecká převaha a nekonečné ostřelování.

Podle mě je to od začátku do konce jediný konzistentní názor, který víceméně obstál a vysvětlil obstojným způsobem, co se na tom bojišti vlastně děje a proč jsou věci tak jak jsou. Podle všech možných Visingrů a Vojáčků už teď Ukrajina měla dobývat Krym a maršál Petrla by dával mapky o tom, že Ukrajině ve skutečnosti patří i kus Ruska.

Jinak jsme přesně tam, kde jsme byli před rokem. Jen z dočasného uskrovnění, které mělo trvat jen chvíli, se začíná stávat uskrovnění trvalé. Zaplatili jsme to inflací. Ale vítězství nepřišlo, tak bude inflace trvat dál. Zaplatili jsme to drahými energiemi. Ale vítězství nepřišlo, tak se na nějaké velké zlevnění těšit nemůžeme. Zaplatíme to novými daněmi, které se vládnoucí ODS před rokem ještě nedovedla představit. Zaplatíme to pozdějším odchodem do důchodu, nižšími valorizacemi, zaplatíme to našimi nemovitostmi, na které už brzy nebudeme mít.

A vzhledem k projednávaným mobilizačním zákonům, jsme jen krůček od situace, kdy to rychlé vítězství nad ruskými hordami zaplatíme i krví našich dětí. Nebo atomovým hřibem nad Prahou.

Hele, já chápu výhrady všech, kteří říkají, že se demonstrováním nic nezmění. Ale copak to jde, nedemonstrovat? Copak to jde, nejít tam a neříct prostým množstvím, že se nám to nelíbí? Copak to jde, zůstat doma a říkat si, že to nemá cenu? Copak to jde, když jsme rok poslouchali, jak už brzy bude po válce... ale dopracovali jsme se na práh mobilizace? Copak to jde, čekat doma na Godota?

Dumejte dumejte. Máte na to tři týdny.